

**Udenrigsministeren (Per Hækkerup):** Jeg har den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den på De Forenede Nationers konference i Genève i 1958 om retsordenen på havet undertegnede konvention om den kontinentale sokkel og om, at dansk højhedsret i henseende til udforskning og udnyttelse af naturforekomster udøves på den del af den kontinentale sokkel, der efter konventionen tilhører det danske rige.

Spørgsmål vedrørende den kontinentale sokkel blev her i landet i slutningen af 40erne og i begyndelsen af 50erne underkastet grundige undersøgelser i et under udenrigsministeriet nedsat udvalg af 13. december 1948. Udvalgets formand var udenrigsministeriets daværende rådgiver i folkeret, dr. jur. Georg Cohn, og udvalget bestod i øvrigt af repræsentanter for en lang række myndigheder og videnskabelige institutioner. I 1952 fremsatte udvalget sine synspunkter til et af FNs folkeretskommission udarbejdet udkast til en international konvention vedrørende den kontinentale sokkel.

Disse danske bemærkninger tilligemed bemærkningerne fra en lang række af andre af FNs medlemsstater indgik i de kommende år i folkeretskommissionens fortsatte arbejde med konventionsudkastet. Resultatet af folkeretskommissionens arbejde på dette område blev tilligemed andre udkast til bestemmelser vedrørende retsordenen på havet fremlagt på den internationale sørets-konference i Genève, der afholdtes i 1958. På denne konference blev der i alt udarbejdet fire konventioner, nemlig: en om den kontinentale sokkel, en om søterritoriet og den tilgrænsende zone, en om det åbne hav og en om fiskeri og fredning af det åbne havs levende rigdomskilder.

Samtlige konventioner blev undertegnet af Danmark i Genève den 29. april 1958 under afgivelse af ratifikationsforbehold. Den 30. maj samme år redegjorde den daværende udenrigsminister, som det høje ting vil erindre, i tinget for forløbet af de stedfundne forhandlinger.

Spørgsmålet om Danmarks ratifikation af de ovennævnte konventioner er fortsat genstand for undersøgelse i de interesserede ministerier. Imidlertid har bevillingshaverne i henhold til eneretsbevillingen af 8. juli

1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter m. v. i Danmarks undergrund over for ministeren for offentlige arbejder fremsat ønske om, at konventionen om den kontinentale sokkel nu ratificeres, uden at afvente ratifikation af de på konferencen i øvrigt vedtagne tekster. De nævnte bevillingshavere er, som det vil være det høje ting bekendt, Dansk Boreselskab A/S, A/S Dampskibsselskabet Svendborg og Dampskibsselskabet af 1912 A/S.

Til støtte for henvendelsen til ministeren for offentlige arbejder er der henvist til, at de områder, der omfattes af den kontinentale sokkel omkring Danmark, efter bevillingshavernes formening indeholder betydningsfulde rigdomme også bortset fra eventuelle olie- og gasforekomster, rigdomme, som fremover med den voksende videnskabelige og tekniske udvikling kan komme Danmark til nytte.

Det er tillige i henvendelsen gjort gældende, at det ville være af stor værdi for bevillingshaverne at kunne supplere de på grundlag af bevillingen stedfindende undersøgelser på det danske land- og søterritorium med undersøgelser foretaget på sokkelområdet, idet der herved påregnes at kunne indvindes et sikrere billede af mulighederne for fund af vigtige stoffer i undergrunden.

Ministeren for offentlige arbejder, der tilslutter sig de af bevillingshaverne angivne synspunkter, har anbefalet, at konventionen ratificeres snarest muligt. Ministeren for offentlige arbejder har samtidig anmodet mig om at underrette det høje ting om, at det, når Danmarks ratifikation af konventionen måtte være gennemført, ville være tanken at optage spørgsmålet om en udvidelse af området for eneretsbevillingen af 8. juli 1962 til overvejelse.

På denne baggrund anser regeringen det for ønskeligt, at Danmark ratificerer konventionen. Når ratifikation har fundet sted, er det regeringens hensigt at lade udstede en kgl. anordning om dansk højhedsrets udøvelse i henseende til udforskning og udnyttelse af naturforekomster på den kontinentale sokkel.

Idet jeg i øvrigt henviser til de til forslaget knyttede bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

**Socialministeren (Bundvad):** Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om børne- og ungdomsforsorg. (Om udskydelse af revision).

Da der i 1958 blev foretaget en del ændringer i forsorgslovens bestemmelser om børne- og ungdomsforsorg, blev det bestemt, at loven skulle optages til revision i folketingsåret 1962-63. Da forsorgslovens børneværnsafsnit i 1961 blev udskilt til en særlig lov, blev revisionsbestemmelsen overført hertil, og samtidig påbegyndtes forberedelserne til en revision ved nedsættelse af et snævert embedsmandsudvalg.

Dette udvalg har for nylig afgivet betænkning med udkast til en helt ny lov om børne- og ungdomsforsorg. Loven er skrevet fuldstændig om og indeholder forslag om realitetsændringer på adskillige væsentlige punkter. Selv om forslaget blev fremsat nu, ville det ikke kunne forventes færdigbehandlet i indeværende samling, og regeringen anser det derfor for rigtigst at søge folketingets tilslutning til, at revisionen udskydes til næste folketingsår.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til tingets velvillige behandling.

**Ministeren for Grønland (Mikael Gam):** Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om udøvelse af erhverv i Grønland.

Efter de gældende bestemmelser har søterritoriet ved Grønland en udstrækning af 3 sømil, og den grønlandske erhvervslov af 27. maj 1950 fastsætter, at retten til at drive erhvervsmæssig fangst, fiskeri og jagt på det grønlandske land- og søterritorium er forbeholdt danske statsborgere med fast bopæl i Grønland samt andre danske, der måtte få særlig tilladelse hertil.

På de store fiskebanker ud for Grønlands kyst foregår hvert år et omfattende fiskeri uden for 3 sømils grænsen, fortrinsvis fra udenlandske fiskeritrawlere, og det grønlandske landsråd har ved flere lejligheder henstillet, at man for at beskytte det grønlandske hovederhverv, fiskeriet, og for at bevare fiskebestanden søgte gennemført en udvidelse af fiskeriterritoriet ved Grønland.

Landsrådet vedtog i 1956 et forslag om, at søterritoriet skulle beregnes ud fra rette basislinjer og større bugtkorder end hidtil, og i 1958 foreslog landsrådet, at der indførtes et fiskeriterritorium ved Grønland på 12 sømil.

Spørgsmålet om søterritoriets bredde og fiskerigrænse har været forhandlet på de 2 konferencer i Genève om retsordenen på havet i 1958 og 1960.

På den første Genèvekonference gik Danmark stærkt ind for, at der skulle være adgang til at hævde en fiskerigrænse på indtil 12 sømil i de særlige tilfælde, hvor lande eller områder har en isoleret geografisk beliggenhed og befolkningen for sit udkomme og sin økonomiske udvikling i usædvanlig grad er afhængig af havet. Det fremgik af forhandlingerne på konferencen, at Island, Færøerne og Grønland i almindelighed blev anerkendt som hørende under denne kategori. Det lykkedes imidlertid ikke at opnå enighed på konferencen om en international fastsættelse af søterritoriets bredde og fiskerigrænserne. Danmark fastsatte herefter i 1959 — på grundlag af en overenskomst med den britiske regering — fiskerigrænsen ved Færøerne til 12 sømil, idet der dog i et vist omfang er adgang for britiske fartøjer til fiskeri indtil en linje, der stort set løber 6 sømil fra land.

På den anden Genèvekonference, der blev indkaldt i 1960, stemte Danmark for et af USA og Canada fremsat forslag, hvorefter maksimumsgrænsen for søterritoriet skulle være 6 sømil og maksimumsgrænsen for fiskeriterritoriet 12 sømil. Efter forslaget skulle der være adgang for lande, der i en periode af 5 år regelmæssigt har fisket mellem 6 og 12 sømil, til fortsat at drive fiskeri inden for dette område i 10 år indtil 31. oktober 1970. Dette forslag opnåede imidlertid ikke et tilstrækkeligt flertal, og også denne konference endte således resultatløs.

Regeringen er herefter af den opfattelse, at det må anses for rimeligt og berettiget nu at fastsætte en fiskerigrænse for Grønland på 12 sømil. Jeg henviser herved til den i bemærkningerne til lovforslaget citerede redegørelse, som udenrigsministeren afgav i folketinget den 31. maj 1960. Endvidere henvises til, at såvel Norge som Island efter